

РЕШЕНИЕ

№ 18972

гр. София, 07.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 20.09.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Калин Куманов

Стоян Тонев

при участието на секретаря Антонина Митева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **7186** по описа за **2024** година докладвано от съдия Камелия Серафимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото касационно производство е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на „Еко Плод Хаджиев“ ЕООД- [населено място] срещу Решение № 1867/18.04.2024 година, постановено по н.а.х.д.№17290/2023 година по описа на СРС,96 състав, потвърждаващо Наказателно постановление №737606-F737323/13.11.2023 година, издадено от Началник отдел“ Оперативни дейности “София при ЦУ на НАП- [населено място] ГД“ Фискален контрол“, с което последният на основание чл.185,ал.2, връзка с чл.185,ал.1 от ЗДДС наложил на „ Еко Плод Хаджиев“ ЕООД- [населено място] имуществена санкция в размер на 500 лева за извършено нарушение на118,ал.1 от ЗДДС.

В касационната жалба се навеждат доводи за неправилност и незаконосъобразност на съдебното решение. Твърди се, че СРС не е отговорил на част от доводите в жалбата, като не е отчетено обстоятелството, че в НП липсва посочена конкретна нарушена правна разпоредба и неправилно не е приложил института на маловажен случай, като в наказателното постановление липсват мотиви, и при превратно упражняване на власт. Наред с това, касаторът е санкциониран с още три Наказателни постановления и му е наложена ПАМ- запечатване на обект, като по този въпрос СЕС е категоричен и не допуска за едно и също деяние да се ангажира административна и административно-наказателна отговорност. Иска се отмяна на

решението и постановяване на ново, с което наказателното постановление да бъде отменено.

В съдебно заседание, касаторът – „Еко Плод Хаджиев“ [населено място] редовно и своевременно призован, се представлява от адвокат Г., редовно упълномощен, който поддържа жалбата на заявените основания и моли да бъде уважена.

Ответникът по касация-Началник отдел “Оперативни дейности“- [населено място] редовно и своевременно призован, се представлява от юрисконсулт И. редовно упълномощен, който оспорва жалбата като неоснователна и моли решението на СРС да бъде оставено в сила. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение

Представителят на СГП-прокурор К. изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд-София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, прие за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна, Съображенията за това са следните:

От събраните доказателства е установено, че на 11.09.2023 година в 12.10 часа, инспектори по приходите в ГД „Финансов контрол“ при ЦУ на НАП-гр.София извършили проверка на място в търговски обект – „Магазин за плодове и зеленчуци“, находящ се в [населено място], [улица], № 424 стопанисван от „Еко Плод Хаджиев“ ЕООД, като преди да се легитимират органите по приходите извършили контролна покупка - и в издадените фискални бонове № 0114860 и № 0114861 от 11.09.2023 година липсват количество и стойност по видове закупени стоки, както и във фискалния бон всяка стока не се отразява поотделно със съответната стойност.

Резултатите от проверката са обективирани в Протокол за извършена проверка №0130065/11.09.2023 година, предявен и връчен срещу подпис на продавача в обекта. За констатираното нарушение на чл.118, ал.4 от ЗДДС и чл.26, ал.1, т.7 от Наредба № Н-18/13.12.2006 година МФ срещу касатора е съставен АУАН, а въз основа на него е издадено и Наказателното постановление, с което е ангажирана административно-наказателната отговорност на касатора и му е наложена имуществена санкция в размер на 500 лева на основание чл.185, ал.2, връзка с чл.185, ал.1 от ЗДДС.

Неоснователен е доводът на процесуалния представител на касатора, че СРС не е обсъдил нито едно възражение в жалбата, защото СРС е отговорил на всеки един довод в жалбата, като е приел, че е неоснователно твърдението за неспазен 6-месечен срок за издаване на НП, а напротив- той е спазен, като АУАН е съставен на 06.10.2023 година, а издаденото въз основа НП – на 13.11.2023 година, т.е. преди изтичането на предвидения в императивната разпоредба на чл.34, ал.3 от ЗАНН давностен срок и е приел, че АУАН и НП са издадени именно на отразените в тях дати

Районният съд е обсъдил подробно приложените по делото писмени доказателства и събраните в хода на съдебното гласни, и на тази база обосновано е приел, че касаторът е осъществил състава на нарушението, визирано в разпоредбата на чл.118, ал.4 от ЗДДС. Съгласно [чл. 118, ал. 3 от ЗДДС](#) фискалната касова бележка е хартиен документ, регистриращ продажба/доставка на стока или услуга в търговски обект, по която се плаща в брой, с чек, с ваучер, с банкова кредитна или дебитна

карта, издаден от въведено в експлоатация фискално устройство, от одобрен тип, в случая-електронен касов апарат с фискална памет (ЕКАФП). Издаването на такава фискална бележка е задължение на всяко лице, извършващо продажби на стоки или услуги в търговски обект по аргумент от чл. 25, ал. 1, т. 1 вр.с чл. 3, ал. 1 от Наредба №Н-18/13.12.2006 г. за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства. От своя страна, в чл.7 от Наредбата е въведено задължение [javascript:y1\(\)](#) за лицата по [чл. 3](#) да монтират, въведат в експлоатация и използват регистрирани в НАП ФУ/ИАСУТД от датата на започване на дейността на обекта. Не се допуска извършване на продажба на стоки и услуги от лицата по [чл. 3](#) без функциониращи ФУ/ИАСУТД, освен в случаите, посочени в тази наредба. В чл.26 от Наредбата са визирани реквизитите на касовата бележка .

Редът за отчитане и регистриране на продажбите в търговските обекти е регламентиран в НАРЕДБА № Н-18 ОТ 13 ДЕКЕМВРИ 2006 Г. ЗА РЕГИСТРИРАНЕ И ОТЧИТАНЕ НА ПРОДАЖБИ В ТЪРГОВСКИТЕ ОБЕКТИ ЧРЕЗ ФИСКАЛНИ УСТРОЙСТВА. В чл.3 от същата изрично е посочено,че всяко лице е длъжно да регистрира и отчита извършените от него продажби на стоки или услуги в или в търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от фискално устройство, освен когато плащането се извършва чрез кредитен превод, директен превод, директен дебит или наличен паричен превод, извършен чрез доставчик. В чл.7 от Наредбата е доуточнено, че лицата по чл. 3 са длъжни да монтират,въведат в експлоатация и използват регистрирани в НАП ФУ/ИАСУТД от датата на започване на дейността на обекта. Не се допуска извършване на продажба на стоки и услуги от лицата по чл. 3 без функциониращи ФУ/ИАСУТД, освен в случаите, посочени в тази наредба. Не се допуска работа с ФУ/ИАСУТД от лицата по чл. 3 без изградена дистанционна връзка с НАП, освен в случаите, посочени в тази наредба.Легално определение на понятието фискално устройство е дадено в параграф 1,т.40 от ДР на ЗДДС,според която. "[Фискално устройство](#)" е устройство за регистриране и отчитане продажби на стоки или услуги чрез издаване на фискални касови бележки и за съхраняване на данни за регистрираните обороти във фискална памет. Видовете фискални устройства са-електронните касови апарати с фискална памет (ЕКАФП),) фискалните принтери (ФПр), електронните системи с фискална памет (ЕСФП) за отчитане на оборотите от продажби на течни горива чрез одобрени по смисъла на [Закона за измерванията](#) средства за измерване на разход, фискалните устройства, вградени в автомати на самообслужване (ФУВАС).

От приложното поле на Наредбата са изключени лицата, които осъществяват дейностите,визирани в чл.4 от Наредбата/а доказателства,че търговецът попада в изключенията/ по делото не се съдържат.В чл.25 от Наредбата е посочено, че независимо от документирането с първичен счетоводен документ задължително се издава фискална касова бележка от ФУ или касова бележка от ИАСУТД за всяка продажба на лицата- по [чл. 3, ал. 1](#) - за всяко плащане с изключение на случаите, когато плащането се извършва чрез внасяне на пари в наличност по платежна сметка, кредитен превод, директен дебит, чрез наличен паричен превод или пощенски паричен превод по [чл. 3, ал. 1](#); по [чл. 3, ал. 2](#) - за всяко плащане, включително за платените чрез внасяне на пари в наличност по платежна сметка, кредитен превод, директен дебит, чрез наличен паричен превод или пощенски паричен превод по [чл. 3, ал. 1](#). Съгласно чл.25,ал.3 от Наредбата,фискалната касова бележка в случаите по ал. 1 се издава при извършване на плащането. Лицата по [чл. 3](#) са длъжни едновременно с

получаване на плащането да предоставят на клиента издадената фискална касова бележка. При продажби по [чл. 3, ал. 8](#) фискалната касова бележка се визуализира на контролния дисплей на ФУВАС.

Данни от всяка фискална касова бележка се предават автоматично от ФУ/ИАСУТД по дистанционната връзка към НАП съгласно [приложение № 17](#). В чл. 26, ал.1 от Наредбата са визирани реквизитите на касовата бележка, фискалната касова бележка от ФУ трябва да бъде четима, да съответства на образаца съгласно [приложение № 1](#) и да съдържа задължително следните реквизити- наименование и адрес за кореспонденция на лицето по [чл. 3](#), наименование и адрес на търговския обект, а когато не е налице стационарен обект - текст "БЕЗ СТАЦИОНАРЕН ОБЕКТ", пореден номер на касовата бележка, идентификационен номер по [чл. 84 ДОПК](#) на лицето по [чл. 3](#), идентификационен номер по [ЗДДС](#) за регистрираните по [ЗДДС](#) лица, име или номер на касиера, наименование на стоката/услугата, код на данъчна група, количество и стойност по видове закупени стоки или услуги, обща сума за плащане и начин/и на плащане, дата и час на издаване, графично фискално лого съгласно [приложение № 18](#) и текст "ФИСКАЛЕН БОН", индивидуални номера на ФУ и фискалната памет, номер касово място за лицата по [чл. 6](#), работещи с контролна лента на електронен носител (КЛЕН), номер на обекта при ЕСФП, контролно число на документа, номер и дата на фактура при плащане по доставка с непрекъснато изпълнение, за която има издадена фактура, двумерен баркод (QR код), с изключение на фискална касова бележка, която се издава и визуализира само на дисплей на ФУВАС, без да се издава хартиен документ, уникален номер на продажбата съгласно [приложение № 29](#), когато се използва софтуер за управление на продажбите. „Легално определение на понятието“ търговски обект“ е дадено в параграф 1, т.41 от ДР на ЗДДС, според която. "[Търговски обект](#)" е всяко място, помещение или съоръжение (например: маси, сергии и други подобни) на открито или под навеси, във или от което се извършват продажби на стоки или услуги, независимо че помещението или съоръжението може да служи същевременно и за други цели (например: офис, жилище или други подобни), да е част от притежаван недвижим имот (например: гараж, мазе, стая или други подобни) или да е производствен склад или превозно средство, от което се извършват продажби

Правилен е изводът на СРС, че от доказателствата по делото е безспорно установено извършването на нарушението, визирано в нормата на чл.чл.26, ал.1, т.7 от Наредба №Н-18/13.12.20006 година сочеща, че Фискалната касова бележка от ФУ трябва да бъде четима, да съответства на образаца съгласно [приложение № 1](#) и да съдържа задължително следните реквизити като по т.7 - наименование на стоката/услугата, код на данъчна група, количество и стойност по видове закупени стоки или услуги; наименованието трябва да позволява най-малко идентифицирането на вида на стоката/услугата; в случай че се продават стоки от един и същи вид, които са с различни цени, във фискалния бон всяка стока се отразява поотделно със съответната стойност, като в посочените два фискални бонове с номера № 0114860 и 0114861 липсват количество и стойност по видове закупени стоки, както и всяка стока не е отразена поотделно със съответната стойност

Описаното нарушение в АУАН и НП е правилно квалифицирано, като такова по чл.118, ал.1, във вр. с чл.118, ал.4 от ЗДДС и по чл.26, ал.1, т.7 от Наредба №Н-18/13.12.2006 година, което следва и от приложената санкционна разпоредба на чл.185, ал.1, вр с чл.185, ал.2 от ЗДДС. То е описано достатъчно ясно и недвусмислено

в АУАН и НП, и по начин, който не е ограничил правото на защита на санкционираното лице да разбере какво точно нарушение, кога и къде го е извършило. Касаторът не ангажира доказателства, които да опровергават установената по делото фактическа обстановка и твърдението, че не е посочена правна разпоредба, която е нарушена.

Неоснователен е доводът на касатора и на неговия процесуален представител, че при издаването на НП са допуснати съществени нарушения на нормата на чл.146 от АПК, тъй като в Наказателното постановление липсват мотиви. На първо място, на касатора и на неговия процесуален представител е убягнала много съществената разлика между индивидуален административен акт и наказателното постановление. Наказателното постановление не е и не може да бъде административен акт, то винаги и безусловно е правораздавателен акт, с който се слага край на едно административно-наказателно производство. Административните наказания се налагат от изпълнителни органи, на които е възложена юрисдикционна компетентност-действат като особени юрисдикции и се подчиняват на правния режим на съответната съдебна система. При реализиране на тази специална правораздавателна компетентност за случая, административно-наказвателните органи са извадени от системата на изпълнителните органи и имплицитно са включени в системата на съдебната власт/образно казано с оглед на дейността, а не институционално, тъй като самата Конституция не предвижда създаването на особени юрисдикции/. Наред с това, дейността по налагане на административно наказание и ангажиране на административно наказателна отговорност, не представлява административна дейност, а юрисдикционна такава /със забележка относно казаното по-горе/. На следващо място, правната уредба на НП се съдържа в ЗАНН, а не в АПК и в ЗАНН няма препращане към АПК относно издаването, съдържанието и обжалването на НП. Дори и да е издадено от некомпетентен орган, наказателното постановление не се обявява за нищожно, а се отменя като незаконно/образно/ аргумент от разпоредбата на чл.63 от ЗАНН, според която правомощията на районния съд са да отмени, да потвърди или измени наказателното постановление, а не да го обяви за нищожно. На второ място, на касатора отново са убягнали съществените различия между АУАН и НП- с АУАН се установява нарушението и нарушителят, а с НП се ангажира административно наказателната отговорност на нарушителя. АУАН се съставя от определени длъжностни лица и има задължителни реквизити, посочени в чл.42 от ЗАНН. Реквизитите на наказателното постановление са посочени в чл.57 от ЗАНН и там няма изискване за мотивиране, а издателят на наказателното постановление е посочен в съответния закон. Наред с това, и АУАН, не е индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 от АПК, а се подчинява на правната уредба на ЗАНН и в частност следва да отговаря на изискванията на чл.42 от ЗАНН и най-същественото за АУАН е това, че с него се поставя началото на едно административно-наказателно производство, което е различно от производството по издаване на индивидуални административни актове.

Правилен е и изводът на СРС, че нарушението не представлява маловажен случай, тъй като извършеното нарушение засяга утвърдения ред за данъчна дисциплина. Спазването на този ред от една страна осигурява пълна отчетност на извършваните от лицата продажби и тяхната регистрация, както и последващата възможност за проследяване на реализираните обороти, и друга страна – гарантира правото на всеки клиент за извършената от него покупка и заплащане на цена, да получи съответен

документ от фискалното устройство, който съдържа количество и стойност по видове закупени стоки и всяка стока да е отразена със съответната стойност, т.е. засегнати са съществено правата на потребителите. Фактът на констатирани и други нарушения при извършената проверка, може да обоснове извод, че неспазването на утвърдения ред за данъчна дисциплина от дружеството не е инцидентен случай само по повод на извършената проверка, а очевидно начин на организация на търговската дейност на касатора, което от своя страна не разкрива по-ниска степен на обществена опасност на извършеното нарушение, в сравнение с обикновените случаи на деяния от същия вид.

След като нарушението е доказано по несъмнен начин и участието на нарушителя в него, съвсем законосъобразно административно-наказващият орган е ангажирал административно-наказателната отговорност на касатора и е наложил санкция в предвидения по чл.185,ал.2, вр.с ал.1 от ЗДДС размер- имуществена санкция в размер на 500 лева/ в редакцията, действаща към момента на извършване на нарушението предвид обстоятелството, че нарушението не е довело до неотразяване на приходи. Така определената санкция е справедлива и съответна и ще допринесе за постигане целите на наказанието, взирани в чл.12 от ЗАНН. Нарушението е формално и законът не поставя изискване да са настъпили вредни последици от нарушението. Наред с това, наказанието не е и явно несправедливо и съответства на извършеното нарушение.

Неоснователни са доводите на касатора и на неговия процесуален представител, че дружеството е санкционирано с още три Наказателни постановления и му е издадена Заповед за налагане на ПАМ-„ Запечатване на търговски обект“, което е недопустимо според практиката на СЕС. На първо място, касаторът е санкциониран с още три Наказателни постановления за различни по вид извършени от него нарушения, а не за същото нарушение. На второ място, наложената ПАМ-„Запечатване на търговски обект“ е издадена за това, че касаторът не е издал фискална бележка от регистрирано и монтирано фискално устройство в обекта, а не за това, че издадените два фискални бонове не отговарят на изискването на чл.26,ал.1,т.7 от Наредба № Н-18/13.12.2006 година и соченото Решение на СЕС в случая не може да намери приложение.

Като е достигнал до този правен извод, СРС е постановил едно правилно решение, което следва да бъде оставено в сила, а предявената срещу него жалба- отхвърлена като неоснователна.

С оглед изхода на спора, претенцията на касатора за присъждане на разноски е неоснователна и не подлежи на уважаване. В полза на ответника по касация следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение. Нормата на чл.63 от ЗАНН е изменена,като е създадена нова ал.3(Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г. -29.11.2019 година в сила от 03.12.2019 година/, сочеща, че в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на [Административнопроцесуалния кодекс](#).. Алинея четвърта на чл.63 също нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г от 29.11.2019 година.), постановява, че ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно [чл. 36 от Закона за адвокатурата](#). В алинея 5/ на чл.63 от ЗАНН/Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.) е доуточнено, че в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на [чл. 37](#)

[от Закона за правната помощ](#). В Чл. 37. (1) от Закона за правната помощ е визирано, че заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в Наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. На ответника по касация следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение по реда на чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, сочещ, че възнаграждението за защита в производства по [Закона за административните нарушения и наказания](#) е от 80 до 120 лева. Тъй като производството е по ЗАНН, то възнаграждението на юрисконсулта следва да бъде определено именно по реда на тази разпоредба. В касационното производство пред АССГ е проведено едно съдебно заседание, в което е взел участие юрисконсулт И., делото не се отличава с фактическа и правна сложност/ не предполага полагане на специални усилия от страна на юрисконсулта за запознаване с делото и изразяване на становище по него, при което настоящият състав намира, че полагащото се възнаграждение на юрисконсулта следва да бъде определено в размер на 80 лева за касационно производство и този размер е справедлив и съответен на оказаната правна помощ. Касаторът следва да бъде осъден да заплати в полза на ответника по касация юрисконсултско възнаграждение именно в този размер от 80 лева. Крайният момент, в който може да бъде заявено присъждането на разноски е устните състезания- аргумент от разпоредбата на чл.80, ал.1 от ГПК, приложим по силата на препащаната норма на чл.144 АПК-/Страната, която е поискала присъждане на разноски, представя на съда списък на разноските най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция. В противен случай тя няма право да иска изменение на решението в частта му за разноските. Денят на устните състезания е крайният момент, в който страната може да поиска присъждане на разноски, а не в по-късен момент. Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най-голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Съдът намира за уместно да укаже на касатора и на неговия процесуален представител, че понятието „незаконосъобразност“ на съдебното решение, е непознато изобщо и неприсъщо на съдебните решения. Касационната инстанция проверява валидността, допустимостта и правилността на съдебните решения, постановени от страна на първоинстанционния съд и то по реда на АПК, но на основанията, визираны в чл.348 от НПК. На второ място, понятието „незаконосъобразност“ е присъщо на административните актове и на наказателните постановления, не и на съдебните решения.

Воден от гореизложеното и на основание чл.221, ал.2 и ал.3 АПК, Административен съд София- град

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ №1867/18.04.2024 година, постановено по н.а.х.д.№17290/2023 година по описа на СРС,96 състав.

ОСЪЖДА „ ЕКО ПЛОД ХАДЖИЕВ“ ЕООД-ГР. СОФИЯ ДА ЗАПЛАТИ НА

**НАЧАЛНИК ОТДЕЛ“ ОПЕРАТИВНИ ДЕЙНОСТИ“ В ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ“
ФИСКАЛЕН КОНТРОЛ“ ГР. СОФИЯ СУМАТА ОТ 80 ЛЕВА ЮРИСКОНСУЛТСКО
ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ.**

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.